

Predica de la Krefeld

(Credința biblică este o descoperire divină)

Sâmbătă, 5 februarie 1983, ora 19³⁰

Fr. Frank

Laudă și mulțumire Îi aducem Domnului pentru privilegiul de a ne afla din nou în acest loc pentru închinare, pentru a asculta Cuvântul Domnului și pentru a ne lăsa din nou binecuvântați!

Eu mai sunt sub impresia veștii că fratele E. Straus a plecat Acasă, iar când am auzit-o ieri dimineață, mi-a trecut prin măduva oaselor. Și noi ne putem da seama cum se simte familia, sora Straus și fiii. Trebuie doar să ai o scurtă conversație și știi apoi cum se simt astfel de oameni. Și dacă spui așa simplu că îi înțelegi, atunci acestea sunt doar cuvinte. Dar noi dorim să-i amintim în mod deosebit în rugăciunile noastre în seara aceasta.

Voi mă cunoașteți, unii mă cunosc de multă vreme. Inima mea este atașată de Dumnezeu și de ai Săi mai mult decât mulți își pot închipui. Pentru mine majoritatea sunt ca niște copii duhovnicești, și așa mă uit la ei. Iar eu doresc ca ei să stea înaintea lui Dumnezeu văzând Fața Lui.

Este un mare privilegiu atunci când în acest timp oamenii mai devin credincioși. Este un lucru mare atunci când un suflet este smuls vrăjmașului, când trece de la moarte la viață. Și dacă îngerii din cer se bucură că un suflet este salvat, atunci să nu ne bucurăm și noi toți? Aceeași bucurie care este în cer este și pe pământ în mijlocul acelor care au fost deja salvați. Iar astfel suntem mulțumitori Domnului pentru tot. Eu nu sunt în stare să predic astăzi. În acest sfârșit de săptămână nu se va predica. Cine vrea să audă o predică, acela poate asculta caseta de duminica trecută de la Zürich. Voi știți cum este, trebuie să ai un Cuvânt al Domnului.

Astăzi dorim să avem părtașie unii cu alții și cu Dumnezeu și poate că vom intra în acest gând ca să fim plăcuți Lui pentru ca El să ne poată binecuvânta mai mult ca până acum. Nu doar niște binecuvântări temporare pe care mulți le pot arăta poate într-o măsură mai mare decât

noi cei care suntem astăzi aici. Dar avem nevoie de ceva durabil, ceva care ne-a captat interiorul nostru, ceea ce ne schimbă, ne transformă și va dăinui veșnic.

Voi știți că vorbirea Domnului, Cuvântul: «Strânge-Mi poporul cu care am încheiat legământ prin jertfă!» mă va mai însoți o vreme. Iar această expresie „strânge-Mi poporul”...; poporul lui Dumnezeu nu este strâns în jurul unui om, nu în jurul unei învățături pe care el o propagă și care va fi goală în curând. Toate aceste lucruri au trecut. Domnul Își ridică pretenția asupra poporului Său, asupra copiilor Săi pe care El i-a răscumpărat cu sângele Său prețios.

Chiar dacă noi nu putem percepe acustic, El strigă pur și simplu: „Lasă poporul să plece! Îmi aparține Mie, să Îmi slujească pentru că Eu am adus jertfa care a satisfăcut odată pentru totdeauna. Ei sunt liberi, Eu am plătit. Eu am achitat prețul pe deplin. Ei Îmi aparțin Mie!” Acesta este gândul care mă mișcă foarte mult.

Noi suntem răscumpești cu un preț scump, noi aparținem lui Dumnezeu și acest lucru pentru un scop deosebit. Nu ca să mergem mai departe și să ne trăim viața de mai înainte, ci pentru ca Dumnezeu să poată trăi viața Lui prin noi, aici. Nu ca să ne slujim nouă și să privim cu mare plăcere la noi, ci ca Dumnezeu să privească cu plăcere la noi. Vrăjmășia a fost îndepărtată, dizolvată. Zidul de despărțire a fost dat la o parte, iar noi am primit o iertare și o răscumpărare deplină.

Eu cred că am amintit acest lucru duminică în Zürich. Undeva trebuie să fie motivul și cauza pentru care binecuvântările divine nu pot coborî asupra noastră într-o măsură ca în creștinismul timpuriu. Iar motivul poate fi numai faptul că noi n-am cuprins prin credință Golgota în sensul ei profund. Și există într-adevăr oameni care poartă, aleargă și mărturisesc vina și păcatele lor o viață întreagă și se tot învârt și aleargă o viață întreagă fără a înțelege că Golgota a dat un răspuns acestei întrebări și a rezolvat această ghicitoare, dând răspunsul divin.

Iar răspunsul nu mai trebuie să vină cândva. În momentul când noi – se poate întâmpla chiar în seara aceasta – înțelegem cu adevărat Golgota prin Duhul lui Dumnezeu, atunci suntem copleșiți și se petrece ceva cu noi. Atunci nu am mai fi reținuți, s-ar dezlanțui inima, povara noastră ar fi pusă asupra Lui, iar noi am recunoaște: pedeapsa care ne

dă pacea era asupra Lui și prin rănilor Lui suntem vindecați. (Isa. 53:5; 1Pet. 2:24.)

Dar este adevărat faptul că credincioșii lucrează la mântuirea lor o viață întreagă și când sunt pe patul de moarte n-au nicio siguranță. Și cu toate că ei au fost credincioși treizeci, patruzeci, cinzeci de ani. Și acesta este lucrul de care depinde practic totul, de ce Dumnezeu nu poate binecuvânta așa cum vrea să binecuvânteze. La El nu s-a schimbat nimic. El este tot atât de adevărat cum a fost, tot atât de atotputernic cum a fost, tot atât de tare cum a fost, El vindecă, El salvează.

Eu doresc să-l amintesc pe Abel. Abel a fost primul care a adus o jertfă lui Dumnezeu, iar această jertfă a fost plăcută lui Dumnezeu. Domnul a privit cu plăcere la el și la jertfa lui. Doresc să citesc acest lucru acum din Geneza 4:4: *„Abel a adus și el o jertfă de mâncare din oile întâi născute ale turmei lui și din grăsimea lor. Domnul a privit cu plăcere spre Abel și jertfa lui”*.

Astăzi doresc să amintesc acest gând, că cel care aducea jertfa se identifica de fiecare dată cu jertfa adusă. Cel ce aducea jertfa știa că este vinovat și, tot atât de bine, el știa că mielul pe care îl aducea ca jertfă era nevinovat. Vinovatul aducea jertfa nevinovată în locul lui, iar aceasta producea în el o remușcare interioară, mișca interiorul lui. El conștientiza: „Eu trebuia să fiu în locul acestui miel, eu am meritat tot ce i întâmplă acum lui”. Dar printr-o rânduială divină El a permis ca mielul să fie jertfit, iar persoana în cauză care a adus jertfa să plece liber.

Aceasta a fost orânduirea lui Dumnezeu și a fost așa îndeplinită în tot Vechiul Testament conform planului Său. Și de fiecare dată când un bărbat al lui Dumnezeu zidea un altar pe care aduce o jertfă, Dumnezeu privea îndurător în jos. Acolo a fost stabilită părtașia cu Dumnezeu, pur și simplu prin faptul că s-a produs o împăcare prin sângele jertfit. Iar această împăcare cu Dumnezeu a stabilit părtașia cu El și cu acela care a adus jertfa.

Aici la Abel este spus: *„Domnul a privit cu plăcere spre Abel și jertfa lui”*. Cine își aduce aminte de predicile fratelui Branham, acela știe că fratele Branham a spus în legătură cu Abel: *„Credința biblică*

este descoperire divină”. Credința biblică nu este ceea ce ne potrivim noi aici în mintea noastră. Credința biblică este descoperirea voii lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt în inima ta și în inima mea. Credința biblică este o descoperire divină despre voința și cerințele lui Dumnezeu în timpul respectiv. Și așa s-a întâmplat de fiecare dată: toți bărbații lui Dumnezeu care aveau credință au avut împreună cu credința și descoperirea divină a lucrurilor pe care trebuiau să le facă. Și ei făceau ceea ce le spusese Dumnezeu.

Răspunsul pe care l-a dat Dumnezeu lui Moise a fost minunat; la fel răspunsul dat lui Avraam și Ilie și tuturor prorocilor sau lui Pavel, a fost ceva minunat. Dar tu și eu, noi avem nevoie de un răspuns divin personal.

Și acum suntem din nou la gândul că într-un timp profetic Dumnezeu a trimis un Cuvânt profetic pentru Adunare și pentru fiecare personal care aparține de Adunare. Și dacă noi știm că trăim într-o perioadă de timp profetică și am primit și crezut mesajul profetic, atunci trebuie să devină o descoperire divină a voii Sale. Deci într-acolo trebuie să conducă, ca să se poată face prin credință ceea ce cere Dumnezeu de la noi. Căci credința fără fapte este moartă în ea însăși.

Iar o credință moartă o poți doar îngropa; dacă nu se face așa, atunci nu va împrăștia un miros tocmai plăcut. Noi avem nevoie de o credință vie în Dumnezeul Cel viu. Și credința era și a apărut mereu acolo unde Dumnezeu a vorbit cu persoane individuale sau cu întregul Său popor, făcând de cunoscut făgăduințele Lui. Acolo a apărut o credință vie în Dumnezeul Cel viu și legătura poporului Său cu El.

Duminică am fost foarte recunoscător deoarece în câteva clipe a fost o legătură directă cu Dumnezeu. Cine a fost aici? A fost un lucru minunat! Eu mi-aș dori ca acest lucru să se întâmple mereu și mereu. Să nu vină doar câteodată, ci cu adevărat să fie mereu așa. Dar voi nu puteți înțelege ce se petrece în astfel de clipe când Dumnezeu stabilește așa legătura de sus. Așa că o ai, nu că trebuie s-o cauți undeva, ci o ai și atunci este o bucățică de cer pe acest pământ.

Eu sunt mângâiat. În Cuvântul introductiv noi toți am auzit ce este scris în ultimele două versete din Psalmul 27: „*Slavă lui Dumnezeu! Sunt incredințat că voi vedea bunătatea Domnului pe*

pământul celor vii. Nădărduește în Domnul, fii tare, fii mângâiat, îmbărbătează-ți inima și nădărduește în Domnul!” Cu adevărat inima celui ce nădărduește în Domnul, privind spre El în sus, are toate motivele să fie îmbărbătată și mângâiată. Iar dacă aici este scris: „Slavă lui Dumnezeu! Sunt sigur, sunt încredințat!”, atunci, slavă lui Dumnezeu. Și acest lucru îl putem spune o dată cu toții, iar mărturisirea ne va și ajuta. Noi trebuie să avem o dată curajul să pronunțăm cu buzele noastre ceea ce credem cu inimile noastre, doar atunci se va schimba ceva, se va face ceva. Trebuie să recunoști Calea biblică, să pășești pe ea și să faci ceea ce este plăcut lui Dumnezeu.

„Slavă lui Dumnezeu! Sunt sigur că voi vedea bunătatea Domnului pe pământul celor vii!” Pe tărâmul celor morți este prea târziu, iar ce vine după aceea și așa nu este în domeniul nostru. Atât timp cât trăim vrem să vedem bunătatea Domnului, vrem să trăim harul Lui, vrem să fim îmbărbătați și mângâiați.

Într-un alt loc psalmistul spune: *„Ce pot să îmi facă mie oamenii?”* Iar Domnul nostru zice: *„Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul”*. Așadar este vorba de sufletul tău și de sufletul meu care are viață veșnică. Și chiar dacă o sabie străpunge prin inimă, nu va atinge sufletul care este atât de ascuns și protejat încât nu poate fi găsit de sabie și nici de moarte. Trupul este găsit de moarte, dar sufletul scapă morții și acest suflet va fi în slava lui Dumnezeu.

Și așa putem privi mângâiați la Dumnezeuul nostru. *„Ascultă-mi Doamne glasul când Te chem, ai milă de mine și ascultă-mă. Inima spune din partea Ta: Caută fața Mea! Doamne, de aceea caut fața Ta”*.

Gândul care mă mișcă foarte mult este următorul. Din partea lui Dumnezeu totul este isprăvit; cu privire la aceasta nu este niciun spațiu de îndoială. Lucrarea lui Dumnezeu care s-a întâmplat pe crucea Golgotei este deasupra oricărei îndoieli, a oricărei necredințe și a tot ceea ce vrea să se împotrivescă. Ceea ce a făcut Dumnezeu este făcut și rămâne pentru totdeauna, dar noi acum trebuie să evităm tot ce tulbură atmosfera din mijlocul Adunării.

Dacă a fost vreodată un timp în care trebuie să ne ținem limba în frâu și să ne cântărim foarte bine cuvintele și tot ceea ce aparține de decursul Adunării, atunci acesta este timpul. În cercurile mari sau mici

indiferent unde, fiecare să țină tare, cu orice preț, de legătura păcii, și ar trebui să se gândească de două ori înainte de a vorbi o dată. Iar dacă ceea ce dorește să spună nu slujește pentru zidire și nu slujește pentru binecuvântare, atunci mai degrabă să își muște limba și să nu vorbească.

Timpul este foarte serios. Iar eu din 28 decembrie 1982 am acest lucru în inima mea. Și doresc să repet mereu și mereu faptul că noi nu mai putem continua ca până acum, căci noi trebuie să fim atenți ca să vorbim doar ceea ce slujește pentru zidirea fiecărei persoane individual și pentru zidirea Adunării. Tot ceea ce aduce îngrijorări și greutate nu vine de la Dumnezeu. Tot ceea ce produce ceartă și discordie nu vine de la Dumnezeu. Voi îmi puteți spune de o sută de ori: „Așa este. Așa este. Așa este. Așa este. Da. Da. Da, așa este”. Multe lucruri sunt așa. Dar întrebarea este dacă așa este cu cel care vorbește și zice că este așa. Aceasta este întrebarea.

Nu numai că trebuie să fie așa ceea ce vorbim, ci mai întâi trebuie să fie așa cu cel care vorbește ceva. Dacă nu este așa cu cel care vorbește ceva, ce este atunci? Cum a fost cu femeia care a strigat după Pavel și Sila: „*Oamenii aceștia sunt robi ai Dumnezeului Celui Preaînalt și vestesc calea mântuirii*”. Voi știți, ce a spus ea a corespuns sută la sută, dar ea avea un duh de ghicire. Cei mai mulți credincioși ar fi crezut că a fost o prorocie divină și o legitimare a robilor lui Dumnezeu.

Și eu doresc ca eu și noi toți începând de acum să lăsăm Duhul lui Dumnezeu să vorbească. Chiar dacă ceea ce se spune corespunde și este așa, atunci nu trebuie să corespundă și cu omul care vorbește. Și vă mai spun o dată. Orice om prin care vine o gâlceavă, un dezacord prin care este produs un necaz să-și găsească repede calea la altarul lui Dumnezeu. Găsește-ți repede calea la altar! Fiecare om, fiecare dintre noi care observă că prin ceea ce spune se produc necazuri să caute calea la altar, să-și lase tăiată împrejur limba și apoi Dumnezeu îl va binecuvânta!

Noi nu putem aștepta ca Dumnezeu să lucreze în dezacordurile care sunt în mijlocul credincioșilor. Nu! O sută de bani fac un leu și nu trebuie prezentat de fiecare dată bancnote de o sută, căci poți strânge

suma cu mult mărunțiș. Și nu lucrurile mari sunt cele care vin ca un ciocan de sus asupra noastră, ci sunt vulpile mici care strică via Domnului. Și știi exact că eu n-o doresc și de asemenea niciunul dintre noi. Dar în ziua Cincizecimii credincioșii au fost o inimă și un suflet. Ei avut același gând, deci erau în unanimitate, ei erau în rugăciune.

Iar eu vorbesc astăzi cu voi așa cum aș vorbi cu voi la o discuție la masă, și cred că vă pot spune cu o inimă părintească înaintea Feței lui Dumnezeu, vorbesc cu voi din grija pentru Adunarea Domnului pe care El a răscumpărat-o cu sângele Său. Într-o miercuri seară am dori să aruncăm o privire asupra facturilor de telefon pentru a vedea cât sunt de mari și câte conversații au loc care nu ajută la nimic și nu sunt o binecuvântare.

Dragilor, timpul a sosit. Și dacă Petru zice: *„Dacă vorbește cineva, să facă acest lucru ca și cum ar rosti cuvintele lui Dumnezeu. Dacă slujește cineva, să slujească după puterea pe care i-o dă Dumnezeu, iar dacă vorbește cineva, atunci să vorbească pentru zidirea Adunării”*.

Tot ce trebuie să avem în gândul nostru să fie dependența noastră de Domnul. Eu n-am vrut să spun încăpățănare, căci nu se potrivește aici, dar aparține și este o parte de aici. Noi trebuie să renunțăm la independența noastră și să fim uniți, fiind o parte a întregului, atât de uniți unul cu celălalt, astfel ca unul să simtă cu celălalt așa cum fiecare mădular din trupul meu simte durerea altui mădular. Pavel exprimă acest lucru în 1 Cor. 12 zicând: *„Dacă un mădular suferă, atunci toate mădularele suferă împreună cu el”*.

Astăzi unul se poate prăpădi și se spune: „Ei, s-a întâmplat!”, și se merge mai departe. Unde rămâne durerea? Pavel zice: *„Unde suferă cineva și eu nu aș suferi împreună cu el? Unde este lovit cineva de durere și durerea nu m-ar afecta și pe mine?”* Trebuie să devină altfel.

Iar acum venim la acest punct. Noi am putut profita de învățătura profetică ca de o ploaie târzie binefăcătoare care a venit asupra noastră. Dar ceea ce trebuie să răsară acum nu este o învățătură ca atare despre care putem discuta la final. Nu este gândit ca noi să vorbim despre lucrurile acestea care vin acum, ci ca să se întâmple în inimile noastre, ca Dumnezeu să miște ceva cu adevărat nou în poporul

Său, ca sa putem zice: „prin harul lui Dumnezeu am devenit o făptură nouă”.

Fratele Branham folosește într-o predică un exemplu și spune: „Dacă iau un grăunte de grâu și îl pun într-un brusture...”. Cine este de la țară și mai știe ce este un brusture? Este o plantă cu țepi. Iar fratele Branham a spus că atunci când pui grăuntele de grâu în acest brusture și plantezi brusturele în pământ, totuși răsare grâu, căci brusturele se strică și putrezește, dispare, iar grâul răsare plăcut la vedere.

Noi trebuie să înțelegem că sămânța divină aduce la iveală din nou sămânța divină. Și nu poți strânge smochine din spini și nu se culeg struguri din mărcini. Ceea a fost pus ca sămânța înăuntru trebuie să răsară și va și răsări. Și noi cu adevărat am semănat sămânța divină și această sămânță va răsări spre lauda și cinstea lui Dumnezeu.

Dar noi trebuie să ne identificăm cu această jertfă de la Golgota. Aici nu mai este vorba de o învățătură. Aici este vorba de o trăire cu Dumnezeu, o experiență pe care o putem face și pe care trebuie să o facem. Ce spune fratele Branham în cele două predici „Semnul” și „Strigătul disperării”? Ce minunat prezintă el acest gând că oamenii din Vechiul Testament după aducerea jertfei plecau așa cum au venit deoarece viața mielului al cărui sânge a fost vărsat nu s-a putut întoarce asupra lor. Iar apoi el face comparația zicând: „Cu totul și cu totul altfel este cu Mielul lui Dumnezeu al cărui sânge a fost vărsat la Golgota. Viața Lui vine asupra tuturor acelor care sunt răscumpărați și spălați prin Sânge și aceasta este o viață divină, duhovnicească”.

Și mai am un verset din Vechiul Testament, din Exod cap. 30. Exod 30:1 și apoi poate de la versetul 6, 8 și așa mai departe. „*Să faci apoi un altar pentru arderea tămâiei*”. Apoi vine descrierea. Acum versetul 6: „*Să așezi altarul în fața perdelei dinăuntru, care este în fața chivotului mărturiei, în fața capacului ispășirii, care este deasupra mărturiei*”, deci deasupra Legii „*și unde Mă voi întâlni cu tine*”. Nu doar ca altarul să fie în zidit cumva, ci trebuie să fie situat în acel loc, în punctul acela unde Dumnezeu putea să stabilească părtășia cu acela care jertfea, să aibă legătură cu el, să vorbească cu el. Acesta a fost sensul și scopul acestei lucrări.

În vers. 7 este scris: „*Aaron va arde pe el tămâie mirositoare; va arde tămâie în fiecare dimineață, când va pregăti candelile; va arde și seara când va așeza candelile*”. Exod 30:8: „*Astfel se va arde necurmat din partea voastră tămâie înaintea Domnului din neam în neam*”. Dimineața și seara, nu în decursul zilei și nici în decursul nopții. Dimineața și seara, la început și la sfârșit. Alfa și Omega. Aici este vorba de sfeșnicul cu șapte brațe. Sfeșnicul cu șapte brațe prefigurează Adunarea. Când jertfa era adusă și candelile trebuiau umplute cu untdelemn și aprinse, atunci trebuia să te uiți după jertfa, căci însuși Dumnezeu dorea să se întâlnească cu poporul Lui.

Noi am citit despre cele șapte scrisori, ne-am bucurat de ele și am spus: „Lucrurile n-au fost descoperite niciodată în acest fel, căci în cei aproape două mii de ani credincioșii n-au auzit niciodată lucrurile în felul acesta cum le auzim noi!” Da, așa este.

Noi suntem și mulțumitori lui Dumnezeu pentru aceasta, dar acum intrăm în subiect. Noi putem ști totul despre cele șapte sfeșnice de aur, despre cei șapte mesageri, despre îngeri, noi am putea recita și poate și cita toate aceste lucruri și știm unde sunt scrise, dar noi trebuie să înțelegem contextul acestor lucruri.

Adunarea a luat ființă prin Mielul jertfit. Iar Domnul a spus: „*Eu voi zidi Adunarea Mea și porțile Locuinței morților nu o vor birui!*” Această Adunare formează sfeșnicul. Iar în acest sfeșnic trebuie să fie untdelemnul, trebuie să ardă. Am văzut că dimineața și seara au fost aduse jertfele și candelile au fost aprinse, sau a fost reumplut untdelemn astfel încât să nu se stingă candelile. Aici Domnul a intrat în legătură cu ai Săi. Aici Dumnezeu a vorbit, El S-a coborât, El a răspuns. Și bărbatul care aducea jertfa, de fiecare dată a ieșit afară cu răspunsul lui Dumnezeu.

Dar acum vreau să citesc un verset din Evrei cap. 10 pentru a vă arăta comparația din Vechiul și Noul Testament. Evrei 10:2-3: „*Altfel nu ar fi încetat ele oare să fie aduse, dacă cei ce le aduceau, fiind curățiți o dată, nu ar mai fi trebuit să mai aibă cunoștință de păcate? Dar aducerea aminte a păcatelor este înnoită din an în an, tocmai prin aceste jertfe*”. Ați citit cu toții? În Vechiul Testament oamenii au adus jertfe. Și în timp ce jertfeau își aduceau aminte de păcatele lor. Ei

plecau, se întorceau și își aduceau aminte de păcatele lor. Și iarăși plecau și se întorceau aducându-și aminte de păcatele lor.

Dar acum intrăm în subiectul nostru, ca să facem deosebirea dintre sângele mieilor care aduceau aminte de păcat și Sângele Mielului lui Dumnezeu. Sângele mieilor au acoperit păcatele, dar nu le-au șters ci, așa cum este scris, vă mai citesc o dată: „*Dar aducerea aminte a păcatelor este înnoită din an în an tocmai prin aceste jertfe*”. Dar eu vă întreb astăzi, eu mă întreb pe mine și fiecare se întreabă pe el însuși: atunci când noi pășim în prezența lui Dumnezeu ne aducem noi aminte de păcatele noastre? Sau ne aducem noi aminte de neprihănirea prin credință, de iertarea păcatelor noastre, de răscumpărare?

În Vechiul Testament oamenii își aduceau aminte de păcatele lor. Ei știau că: „acum eu jertfesc din această... și această... cauză”. Ei își aduceau aminte de fapta respectivă, de vina respectivă, dar interiorul lor rămânea neschimbat, iar anul următor făceau aceeași faptă, veneau din nou cu același lucru.

Dar cu Domnul nostru s-a întâmplat cu totul și cu totul altceva. Noi să nu ne mai amintim de păcatele noastre, să nu plecăm acasă cu ciurma veche în conștiința noastră și cu disperare în sufletul nostru. Mesajul bucuriei lui Isus Hristos și Evanghelia Celui răstignit ne aduce aminte, ție și mie, de iertarea mea și a ta, de salvarea ta și salvarea mea, de mântuirea ta și de mântuirea mea, ca să ne bucurăm o dată. Dar dacă ne aducem mereu aminte de păcate cine se mai poate bucura atunci? Aici se află toată cauza.

Chiar dacă nu vă spun „Așa vorbește Domnul”, eu vă spun în seara aceasta că aceasta este cauza: noi n-am înțeles încă Golgota pe deplin, în toată amploarea ei. Noi venim sub propovăduirea Cuvântului, iar Duhul lui Dumnezeu ne osândește și suntem condamnați, văzându-ne păcatul și vina noastră. Iar apoi în loc să fim eliberați, noi rămânem apăsăți și trântiți la pământ și plecăm acasă în această stare. Este acesta mesajul bucuriei, este aceasta Evanghelia? Este aceasta vrednic de Dumnezeu nostru?

Dragilor, vestirea Evangheliei lui Isus Hristos Cel răstignit trebuie ca începând de acum să poarte roadă divină. Acum trebuie să fie așa. Și noi nu suntem aici ca să ne aducem aminte de păcatele noastre,

ci noi suntem aici pentru a ne reaminti că Mielul lui Dumnezeu a fost jertfit pentru păcatele noastre și că sunt iertate pentru totdeauna. Dacă putem crede aceasta, atunci toți se vor putea bucura.

La sfârșit să nu mai rămână nimeni care să trăiască în Vechiul Testament aducându-și mereu aminte la serviciul divin de vinovăția lui, plecându-și așa puțin capul în jos și pleacă iar acasă. Iar Domnul se uită întristat la noi ca și cum ar vrea să spună: „Poporul Meu, Eu am încheiat un legământ cu voi prin jertfă. Am luat vinovăția voastră și păcatul vostru asupra Mea. Pedepsa a fost asupra Mea, voi sunteți liberi”.

De ce este scris la Cina Domnului: „*Pentru că, ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta, și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va El.*”? Nu este o aducere aminte a păcatelor, ci este o aducere aminte a iertării păcatelor! Aleluia! Laudă Dumnezeului nostru! Aceasta mi-a devenit mare.

De ce să fie strâns poporul lui Dumnezeu? De ce a încheiat Dumnezeu un legământ prin jertfă cu noi? Doar ca să ne aducă aminte ca în Vechiul Testament? Căci acolo participanții mereu și-au adus aminte de vina lor. Citiți aici Evrei 10:2: „*Dacă cei ce le aduceau fiind curățiți o dată, nu ar mai fi trebuit să mai aibă cunoștința de păcate*”. Am înțeles noi acest lucru?

Dacă vina acestor oameni care au venit la serviciul divin ar fi putut fi ștearsă, ispășită, atunci ei n-ar mai fi avut sentimentul vinovăției și n-ar fi plecat împovărați, ci neprihăniți.

Dar în Noul Testament, tocmai acest lucru s-a întâmplat cu noi. Participanții la serviciul divin nu mai rămân cu un sentiment de vinovăție sau cu conștientizarea vinovăției și pleacă cu ea, ci cu totul altfel. De la serviciul divin ei pleacă cu siguranța credinței, cu siguranța că vinovăția lor este iertată, păcatul lor este ispășit și că totul este plătit pe deplin.

Citim mai departe din Evrei 10:11: „*Și, pe când orice preot face slujba în fiecare zi, și aduce de multe ori aceleași jertfe, care niciodată nu pot șterge păcatele, El dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, s-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu și*

așteaptă de acum ca vrăjmași Lui să Îi fie făcuți așternut al picioarelor Lui”.

Putem citi mai departe: „*După ce a adus o singură jertfă*”. Și vă spun de ce. Jertfele din Vechiul Testament, chiar dacă au fost mii și mii de jertfe, toate acestea au fost cu sângele mieilor, sângele animalelor, toate au fost niște prefigurări până când urma să vină Mielul lui Dumnezeu. Iar toți care au jertfit prin credință au devenit conștienți de vina lor, plecând cu această conștientizare a vinei, cu nădejdea însă că va veni Mesia care va șterge vina și păcatele lor.

Dar la noi este cu totul și cu totul altfel. Atunci când noi suntem în serviciul divin și Dumnezeu intră în dreptul Său, atunci noi vedem Golgota așa cum este. Și vedem un Miel de jertfă desăvârșit care a făcut o jertfă desăvârșită, a încheiat un legământ desăvârșit, a adus o răscumpărare desăvârșită, o mântuire desăvârșită pentru a pregăti un popor desăvârșit care Îi va sluji lui Dumnezeu și este proprietatea Lui pentru timp și veșnicie.

Ce lucrează Duhul lui Dumnezeu și Cuvântul lui Dumnezeu în tine și în mine astăzi? Ne aducem noi doar aminte de vină? Avem doar o conștientizarea a vinei și plecăm apoi cu ea acasă, cu o conștiință apăsată? Sau găsim pace cu Dumnezeu, iertare, iertarea vinei noastre, ispășire totală și mântuire prin Isus Hristos, Domnul nostru? Atunci noi toți în seara aceasta putem pleca cu toții acasă bucuroși din acest serviciu. Da!

Atunci întrebarea vinei este clarificată odată pentru totdeauna, pentru tine și mine. Atunci întrebarea vinei nu mai este niciodată la ordinea zilei. Atunci noi am înțeles că scrisoarea vinei, zăpădul este rupt, zidul de despărțire a fost dărâmat și vrăjmașia fost îndepărtată, și că la Golgota a avut loc o răscumpărare deplină pentru poporul lui Dumnezeu.

Dumnezeu a încheiat un legământ veșnic cu noi prin jertfa de la crucea Golgotei. Nu ca să ne aducă aminte de vina noastră, ci ca să ne aducă aminte că Mielul lui Dumnezeu a devenit un Miel de jertfă pentru vina noastră, că ispășirea, îndurarea și harul Lui sunt aici. Cine nu înțelege acest lucru, trăiește, duhovnicește văzut, ca în Vechiul Testament. El vine la serviciu divin, aude Cuvântul și peste el vine doar

vină peste vină, ca niște lovituri de ciocan. Și noi ședem și apoi plecăm acasă.

Eu vă spun în seara aceasta foarte clar. Dumnezeu nu este interesat să-ți reproșeze zilnic vina ta și a mea, toată ziua să îți reproșeze, așa cum obișnuim să facem noi oamenii care nici nu suntem în stare să ne ajutăm singuri. Dumnezeul nostru se bucură atunci când poporul înțelege cât de scump a fost prețul și cât de sfânt a fost sângele împăcării Mielului care a fost vărsat pe crucea Golgotei pentru noi. Și dacă noi astăzi cuprindem aceasta prin credință, atunci ne deosebim imediat de poporul vechi testamentar și de toate celelalte adunări.

Dragilor, credeți-mă ce vă spun, nu v-am mințit niciodată. Acum Dumnezeu vrea să facă deosebirea între cel care Îi slujește și cel care nu Îi slujește, între cel care Îi aparține și cel care nu Îi aparține, între cel cu care a încheiat legământul prin jertfă și cel cu care n-a încheiat legământul. El cere de la poporul legământului să Îl creadă. Și eu vă spun, până în ultima duminică eu n-am știut că un astfel de Cuvânt este scris aici în Evrei 10.

Și așa cum Domnul dă o călăuzire la fel dă El și cuvintele potrivite. Când am auzit glasul: „Strânge-Mi poporul Meu cu care am încheiat legământ prin jertfă” în 28 decembrie, toată ziua am umblat în sus și-n jos și tot timpul ceva îmi spunea că trebuie să fie scris un Cuvânt asemănător în Biblie. Dar doar în 29 am deschis Biblia și am găsit imediat versetul, am căutat puțin și am ajuns la Psalmul 50:5. Și eu știu că este Cuvântul Domnului, este porunca ceasului, cerința care este valabilă acum.

Noi am primit învățătura, nu va mai fi niciun alt proroc de o însemnătate în istoria mântuirii. Tot ceea ce Dumnezeu a avut să ne spună ne-a spus. Dar acum El vrea să vorbească cu noi pentru ca El personal să se poată descoperi în mijlocul Adunării Lui.

Dacă noi înțelegem acest lucru prin credință, atunci nimeni nu va mai pleca de aici simțindu-se vinovat și să spună: „O, Dumnezeule, Cuvântul Tău m-a lovit. Eu știu că am făcut aceasta, eu am făcut aceea”. Atunci toate aceste lucruri se vor schimba. Și atunci plecăm din locul acesta și spunem: „Eu știu că Răscumpărătorul meu trăiește. Și eu

știu că toată vina mea este iertată. Întrebării i s-a dat un răspuns o dată pentru totdeauna”.

Și eu vă spun deja astăzi, Dumnezeu nu așteaptă răspunsul tău și răspunsul meu, ci Dumnezeu Și-a răspuns singur la întrebare. El a isprăvit totul pe deplin pe crucea Golgotei. Noi suntem liberi. El a luat locul nostru pentru ca noi să putem pleca liberi.

Propovăduirea Evangheliei trebuie să devină din nou un mesaj al bucuriei și al eliberării. Câți pot crede că Dumnezeu nu ne amintește mereu și nu ne tot chinuie? El vrea să ne facă bucuroși, vrea să ne arate că suntem mântuiți, spunând: „Priviți la Mine. Eu sunt Cel răstignit, Eu am sângerat pentru voi. Eu am plătit prețul. Totul este bine, pedeapsa voastră am purtat-o Eu. Voi puteți pleca liberi”.

În felul acesta și cel mai rău se va putea bucura în prezența lui Dumnezeu. Fie ca Dumnezeu să binecuvânteze acest Cuvânt în inimile noastre! Și fie ca El să ne acorde harul de a sparge bariera necredinței, căci vrăjmașul vrea ca noi să ne tot ocupăm cu noi înșine, dar în felul acesta nu există nicio propășire.

Dacă privim la Domnul și ne punem încrederea în El, atunci suntem ajutați. Fiți mângâiați, nădăjduiți în Domnul. Nu fiți deznădăjduiți, El vă va ajuta. El ne va ajuta pe toți. De astăzi începând, vrem să auzim și să primim din fiecare predică iertarea, harul și mântuirea. Și dacă între timp vine peste tine sentimentul vinovăției și condamnarea, atunci numai pentru ca să-ți deschizi aripile credinței din nou și să-ți iei avânt în sus zicând: „Doamne, și aceasta ai iertat! Toată vina este ispășită!” Și astfel vom înainta prin credință. Numai așa vom putea înainta prin credință.

Fiți sinceri o dată! N-am șezut noi deseori în Adunare și sentimentul vinovăției a venit asupra noastră și apoi noi am plecat acasă și n-am primit cele mai mari binecuvântări? Și toate s-au prelins în nisip pentru că noi n-am înțeles Golgota în toată amploarea ei.

Dumnezeu ne va mai da unele lecții și ne va mai arăta din Cuvânt care este starea noastră în prezența Lui și cum trebuie să fie înainte ca El să se poată descoperi cu adevărat. Credeți că suntem deschiși pentru lucrarea Duhului, când fiecare stă cu vinovăția lui sub

răsunetul Cuvântului lui Dumnezeu, când fiecare se chinuie cu păcatul lui și cu tot ce nu a putut face față? Credeți voi că aceasta este o stare potrivită în care poate binecuvânta Dumnezeu? Nu și încă odată nu!

Înainte ca să poate veni Cincizecimea trebuie să vină Golgota în toată însemnătatea ei și să fie descoperită în viețile noastre. Noi am cântat deseori „Golgota minunată”. Haideti s-o cântăm într-o lumină nouă, într-o cunoștință nouă. Să cântăm cu ochii deschiși și unși „Golgotă minunată, Golgotă minunată, vina mea este plătită, păcatul meu iertat, Golgotă minunată”.

Și bucurați-vă odată! Dacă cineva a fost îndatorat și apoi vine cineva și îi achită datoria, să auziți voi ce se întâmplă. Trebuie să-i spui celui a cărui datorie a fost plătită și iertată integral: „Măi, bucură-te odată!”? Ce ar fi cu un astfel de om? Doamne, ai milă! Eu îmi amintesc, dar nu se potrivește aici, dar îmi amintesc de reforma valutară. Unii au fost atât de îndatorați, dar când a trecut totul nu trebuiau să mai plătească absolut nimic, atunci a fost ceva grozav pentru ei. Totul a fost plătit și achitat, totul a fost plătit.

Dragilor, nu se poate face nicio comparație cu ceea ce a făcut Domnul. La Dumnezeu totul este achitat, totul este plătit. Cel vinovat nu mai este vinovat. Păcătosul nu mai este păcătos. Cel pierdut nu mai este un pierdut. Păcătosul, pierdutul, toți sunt mântuiți, salvați. Dumnezeu a încheiat un legământ cu noi prin jertfă. Și El spune: „*Strânge-Mi poporul Meu cu care am încheiat legământ prin jertfă*”. Și acest lucru se întâmplă acum. Aceasta se va trage ca un fir roșu în lunile și anii următori și Dumnezeu Își va strânge poporul Său. Și Dumnezeu va descoperi biruința Golgotei prin cei răscumparați.

Să nu credeți că Dumnezeu va rămâne dator cu vreun răspuns. Răspunsul a fost dat deja în Isus Hristos, Domnul și Răscumpărătorul nostru. Toți răscumparații au primit răspunsul. În El, toate fângăduințele sunt Da și Amin. Și acest lucru noi îl credem în seara aceasta din toată inima și din tot sufletul. Vă rog să nu ieșiți din această încăpere cu un sentiment de vinovăție, cu conștientizarea vinovăției, ci ieșiți din această încăpere cu certitudinea că vina este iertată, că păcatul este ispășit, prețul este plătit, scrisoarea vinei este ruptă. Noi suntem

proprietatea lui Dumnezeu, răscumpărați prin sângele prețios și sfânt al Mielului.

Fie ca Dumnezeu să ne binecuvânteze în seara aceasta, și să ne dea o rază de lumină, să ne dea această privire prin Golgota spre slavă. Și dintr-o dată erupe ceva în noi, ca o floare și noi recunoaștem că sămânța divină prinde viață și răsare. Sămânța divină este în noi și vrea să prindă viață și să răsară. Ah, dacă am putea striga deja de bucurie! Dacă deja ne-am puteam închina.

Știu că sunt multe necazuri, dar dacă problema noastră personală este rezolvată cu Dumnezeu, atunci toate celelalte greutăți nu vor mai fi nicio problemă. Credeți-mă. Cauza ta și a mea cu Dumnezeu este prioritară, iar dacă ea este reglementată, atunci se pot dezlanțui toate catastrofele și problemele asupra noastră căci atunci noi vom putea vorbi ca Ștefan când a fost împrôșcat cu pietre: „*Văd cerul deschis!*”. Aleluia! Aceasta a fost, legătura cu Dumnezeu era acolo. Iar pietrele și scrâșnirea dinților erau lucruri exterioare, dar legătura cu Dumnezeu n-a putut-o întrerupe nimeni. Același lucru să se întâmple cu noi toți.

Prin crucea Golgotei Dumnezeu a făcut un legământ cu poporul Său. Și a aruncat păcatele noastre în marea uitării unde este cea mai adâncă. El a ispășit. El a vindecat. El a mântuit și a adus îndurarea.

Scumpe frate, scumpă soră, lasă-mă să-ți spun astăzi. Dumnezeu ne pretinde, pe mine și pe tine, pentru Sine și ne spune: „Eu te-am răscumpărat. Eu te-am chemat pe nume. Tu ești al Meu. Eu am iertat vina ta, am ispășit păcatul tău. Tu ești un copil al lui Dumnezeu”. Astăzi să nu ne aducem aminte de vina noastră, astăzi să ne aducem aminte de iertarea vinei noastre. Aleluia! Slavă și mulțumire Îi aducem Dumnezeului nostru! Amin.